

OPŁATY i FUNDUSZE

w ochronie środowiska

VERLAG
DASHÖFER
Literatura fachowa
dla firm i instytucji

AKTUALNOŚCI • PORADY PRAWNE • TEMAT NUMERU • FINANSE • PYTANIA I ODPOWIEDZI

Nr 12 grudzień 2009

Miesięczny serwis informacyjno-doradczy

www.dashofer.pl

Spis treści:

■ Aktualności

- Nie będzie gminnych i powiatowych funduszy ochrony środowiska 1
- Nowy nabór wniosków 2
- Pomoc publiczna w dobie kryzysu finansowego i gospodarczego 3
- Dofinansowanie przedsięwzięć w zakresie OZE i obiektów wysokosprawnej kogeneracji 4

■ Porady prawne

- Handel uprawnieniami do emisji – opłaty 4
- Opłaty sankcyjne dotyczące gospodarowania odpadami 6

■ Temat numeru

- Podziemne składowanie CO₂ – koszty, opłaty i kary 9

■ Finanse

- Konkurs „Zarządzanie energią w budynkach użyteczności publicznej” 12
- Sprzedaż Jednostek Kioto 14

- Wykaz zmian w prawie 16

§ Aktualności

Nie będzie gminnych i powiatowych funduszy ochrony środowiska

Na posiedzeniu 20 listopada Sejm uchwalił Ustawę o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw.

Zgodnie z nową ustawą 1 stycznia 2010 roku mają zostać zlikwidowane gminne i powiatowe fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej.

Wpływy z tytułu opłat i kar mają stanowić przychody Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, wojewódzkich funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej oraz dochody budżetów powiatów i gmin.

Należności i zobowiązania powiatowych funduszy i gminnych funduszy, w tym nieściągnięte należności i nieregulowane zobowiązania, staną się należnościami i zobowiązaniami budżetów powiatów

albo gmin. Podobnie będzie ze środkami pieniężnymi zgromadzonymi na rachunkach bankowych funduszy powiatowych i gminnych.

Powiaty i gminy mają czas na dostosowanie uchwał budżetowych na rok 2010 do przepisów ustawy w terminie 3 miesięcy od dnia jej wejścia w życie.

Została uregulowana także zasada przekazywania w dwóch najbliższych latach do wojewódzkich funduszy ochrony środowiska tzw. nadwyżek dochodów gmin i powiatów, których wpływy z opłat i kar będą wyższe od 10-krotności średniej krajowej dochodów z roku poprzedniego, przypadających na jednego mieszkańca.

20 listopada ustawa została przekazana do podpisu prezydenta. ■

Redakcja

Szanowni Państwo!

Z radością przekazuję w Państwa ręce grudniowy numer serwisu informacyjno-doradczy „Opłaty i fundusze w ochronie środowiska”.

W aktualnościach informujemy o naborze wniosków w ramach POIiŚ. Dowiedzą się Państwo także o projekcie rozporządzenia dotyczącego pomocy publicznej w dobie kryzysu.

Tematem numeru są opłaty, koszty i kary wynikające z podziemnego składowania CO₂.

W poradach prawnych przeczytają Państwo ciekawe artykuły o opłatach związanych z handlem emisjami oraz opłatach sankcyjnych dotyczących gospodarki odpadami.

Polecam także artykuły dotyczące finansów. Wierzę, że informacje zawarte w tych artykułach, jak również w pozostałych tekstach spełnią Państwa oczekiwania i okażą się pomocne w pracy.

Z okazji zbliżających się Świąt Bożego Narodzenia oraz Nowego Roku składamy naszym stałym i nowym Czytelnikom najserdeczniejsze życzenia wszelkiej pomyślności oraz sukcesów w pracy zawodowej!

Z wyrazami szacunku,
Wydawnictwo Verlag Dashofer

Anna Kordowska

Anna Kordowska
Redaktor odpowiedzialny
e-mail: kordowska@dashofer.pl
tel. (0-22) 559 36 43

 Aktualności

Nowy nabór wniosków

Znane są już terminy naboru wniosków do Działań: **5.3 Opracowanie planów ochrony, 9.5 Wytwarzanie biopaliw ze źródeł odnawialnych i 10.2 Budowa systemów dystrybucji gazu ziemnego na terenach niezgazyfikowanych i modernizacja istniejących sieci dystrybucji, Programu Infrastruktura i Środowisko.**

Działanie 5.3 Opracowanie planów ochrony

W ramach konkursu wsparcie będą mogły uzyskać kompleksowe projekty, w których przynajmniej 50% wydatków kwalifikowanych z planowanego budżetu zostanie poniesionych na stworzenie dokumentacji planu zadań ochronnych/planu ochrony, niezbędnej do przedłożenia właściwej instytucji w celu jej zatwierdzenia i przyjęcia planu.

Do tych działań mogą być zaliczone m.in.:

- planowanie i przygotowanie do realizacji działań terenowych,
- nadzór merytoryczny nad realizacją działań terenowych,
- wydatki związane z przygotowaniem i uzyskaniem wymaganych uzgodnień społecznych,

zakup sprzętu (pod warunkiem, że jest on niezbędny do wykonania prac, jego zakup jest bardziej efektywny kosztowo niż wynajem na czas realizacji projektu, a jego sumaryczny koszt nie przekracza 10% wydatków kwalifikowanych projektu).

Wsparcie uzyskają przede wszystkim projekty, które zakładają przygotowanie dokumentacji niezbędnej do zarządzania obszarami Natura 2000. Jeżeli projekt dotyczy sporządzenia dokumentacji dla innych obszarów chronionych, musi uwzględniać zakres zadań niezbędnych do ochrony obszaru Natura 2000 wskazany w Ustawie o ochronie przyrody.

Termin i miejsce składania wniosków

Wnioski należy składać w terminie od 7 grudnia 2009 r. do 25 stycznia 2010 r. w sekretariacie CKPS, ul. Bitwy Warszawskiej 1920 r. nr 3, w Warszawie – pokój nr 107.

Poziom dofinansowania i minimalna wartość projektów

Projekty mogą być współfinanso-

wane ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego do wysokości 85% wydatków kwalifikowanych całego projektu. Wkład własny Wnioskodawcy mogą stanowić:

- środki z budżetu państwa w formie współfinansowania krajowego,
- środki prywatne lub inne środki publiczne pod warunkiem, że środki te nie pochodzą z programów współfinansowanych przez Unię Europejską.

Wartość wkładu nie może być niższa niż 15% wydatków kwalifikowanych.

Wartość projektu:

- minimalna – 400 tys. PLN,
- maksymalna – 25 mln euro.

Kwota środków przeznaczona na dofinansowanie projektów w ramach konkursu wynosi 15,2 mln PLN z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego.

9.5 Wytwarzanie biopaliw ze źródeł odnawialnych

O wsparcie mogą się ubiegać projekty polegające na produkcji biokomponentów i biopaliw, w tym

NASI STALI EKSPERCI:

Paulina Grabowska, prawnik. Absolwentka Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego, aplikant radcowski w Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Warszawie. Ukończyła Szkołę Prawa Amerykańskiego oraz Szkołę Prawa Brytyjskiego i Europejskiego przy Uniwersytecie Warszawskim. Absolwentka studiów podyplomowych „Zarządzanie i finanse w przedsiębiorstwie” w Szkole Głównej Handlowej w Warszawie. Obecnie pracownik dużej kancelarii.

dr Michał Kuliński, adwokat. Wykształcenie: Uniwersytet Jagielloński – Wydział Prawa i Administracji (1996-1998), Uniwersytet Warszawski – Wydział Prawa i Administracji (1998 – ukończony w 2001 r.), Centrum Prawa Amerykańskiego – Levin College of Law University of Florida przy WPIA UW, Studium Bezpieczeństwa Narodowego przy Instytucie Stosunków Międzynarodowych UW. Współpracownik firmy Prawniczej „Smoktunowicz&Falandysz”.

Krzysztof Choromański, współwłaściciel i Członek Zarządu Biura Konsultacyjnego KOBIKO Sp. z o.o. odpowiedzialny za zarządzanie projektami (ekonomiczne zagadnienia ochrony środowiska oraz przygotowanie i realizacja przedsięwzięć inwestycyjnych w zakresie infrastruktury ochrony środowiska i gospodarki komunalnej).

również biopaliw drugiej generacji, objętych Ustawą z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych.

Dofinansowaniem zostaną objęte projekty polegające na budowie zakładów produkujących biokomponenty i biopaliwa stanowiące samostanne paliwa.

Termin i miejsce składania wniosków

Wnioski należy składać od 17 grudnia 2009 r. do 30 grudnia 2009 r. w Instytucie Paliw i Energii Odnawialnej, ul. Jagiellońska 55, Warszawa, pokój nr 11.

Poziom dofinansowania i minimalna wartość projektów

Na realizację projektów wyłonionych do dofinansowania w ramach konkursu dostępna jest kwota 225 mln PLN. Zabezpieczono także 25% kwoty powyższej alokacji wspólnotowej, przeznaczonej na dany nabór, stanowiącej rezerwę kursową oraz rezerwę zabezpieczającą.

Minimalny wkład własny Benefi-

cjenta – zgodnie z zasadami pomocy publicznej.

Maksymalna kwota wsparcia dla Działania wynosi 30 mln złotych.

10.2 Budowa systemów dystrybucji gazu ziemnego na terenach niezgazyfikowanych i modernizacja istniejących sieci dystrybucji

Działanie to dotyczyć będzie zakupu i budowy urządzeń oraz obiektów technicznych zapewniających prawidłową pracę systemów dystrybucyjnych gazu ziemnego.

Wsparcie może być udzielone wyłącznie w związku z realizacją nowej inwestycji. Projekty z zakresu budowy lub modernizacji (przebudowy) sieci dystrybucji gazu ziemnego na terenach niezgazyfikowanych realizowane będą m.in. na terenach Polski północno-wschodniej.

Termin i miejsce składania wniosków

Wnioski o dofinansowanie projektów należy składać w terminie od

18 grudnia 2009 r. do 29 stycznia 2010 r. w Instytucie Nafty i Gazu, w Centrum Funduszy Europejskich dla Energetyki, ul. Lubicz 25A, 31-503 Kraków, pokój nr 3.

Poziom dofinansowania i minimalna wartość projektów

Całkowity budżet na realizację działania w trybie konkursu zamkniętego wynosi 348 mln złotych ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego. Zabezpieczono także 25% kwoty przeznaczonej na dany nabór, stanowiącej rezerwę kursową oraz rezerwę zabezpieczającą.

Minimalny wkład własny Beneficjenta – zgodnie z zasadami pomocy publicznej.

Całkowita kwota wydatków kwalifikowanych w ramach projektu nie może być mniejsza niż 8 mln złotych.

Więcej informacji na temat naboru wniosków można znaleźć na: <http://www.pois.gov.pl/> lub na stronach instytucji wdrażających. ■

Redakcja

§ Aktualności

Pomoc publiczna w dobie kryzysu finansowego i gospodarczego

Na stronach Ministerstwa Środowiska pojawił się projekt Rozporządzenia w sprawie szczególnych warunków udzielania pomocy publicznej na przedsięwzięcia z zakresu ochrony środowiska w dobie kryzysu finansowego i gospodarczego.

Pomoc udzielana na podstawie rozporządzenia stanowi pomoc, o której mowa w pkt 4.2.2 Komunikatu Komisji – Tymczasowe wspólnotowe ramy prawne w zakresie pomocy państwa, ułatwiające dostęp do finansowania w dobie kryzysu finan-

sowego i gospodarczego (Dz. Urz. UE C 83 z 07.04.2009, str. 1). Komunikat umożliwia udzielanie przedsiębiorcom pomocy publicznej do wysokości 500 tys. euro, o ile 1 lipca 2008 r. nie byli przedsiębiorcami zagrożonymi. Ze względu na potrzebę przeciwdziałania skutkom kryzysu gospodarczego i finansowego Komisja Europejska uznała za konieczne tymczasowe dopuszczenie możliwości udzielania pomocy publicznej o ograniczonej wartości (500 tys. euro dla przedsiębiorcy w okresie od dnia 1 stycznia 2008 r. do dnia 31 grudnia 2010 r.).

Forma pomocy:

- dotacje,
- oprocentowane pożyczki,
- dopłaty do oprocentowania preferencyjnych kredytów lub pożyczek,
- częściowe umorzenie oprocentowanych pożyczek.

Pomocy nie udziela się:

- 1) przedsiębiorcy zagrożonemu w dniu 1 lipca 2008 r.,
- 2) przedsiębiorcy prowadzącemu działalność w sektorze rybołówstwa,
- 3) przedsiębiorcy prowadzącemu

działalność w sektorze produkcji pierwotnej produktów rolnych,
4) przedsiębiorcy prowadzącemu działalność w sektorze przetwórstwa lub wprowadzania do obrotu produktów rolnych, jeżeli:
a) wartość pomocy jest określana na podstawie ceny lub ilości produktów rolnych zakupionych od producentów surowców lub wprowadzonych na rynek przez dane przedsiębiorstwo lub

b) pomoc jest uwarunkowana przeniesieniem jej, w części lub całości, na producentów surowców,
5) gdy pomoc jest uzależniona od wykorzystania towarów produkcji krajowej, preferowanych względem towarów przywożonych,
6) gdy pomoc jest związana z prowadzeniem działalności wywozowej.

Rozporządzenie ma obowiązywać od dnia ogłoszenia do 31 grudnia 2010 roku.

Projekt został skierowany do konsultacji społecznych oraz do uzgodnień międzyresortowych. Termin zgłaszania uwag to **31 grudnia 2009 r.** ■

Redakcja

§ Aktualności

Dofinansowanie przedsięwzięć w zakresie OZE i obiektów wysokosprawnej kogeneracji

Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej ogłosił II konkurs o dofinansowanie realizacji przedsięwzięć w ramach Programu Priorytetowego pn.: „Program dla przedsięwzięć w zakresie odnawialnych źródeł energii i obiektów wysokosprawnej kogeneracji, Część 1).”

Termin i miejsce składania wniosków

Wnioski należy składać w terminie od 1 stycznia 2010 roku do 31 stycznia 2010 roku, do godz. 15:00 w kancelarii NFOŚiGW.

Poziom dofinansowania

Środki przeznaczone na konkurs w 2010 roku wynoszą 500 mln zł. Dofinansowania udziela się na przedsięwzięcia o koszcie całkowitym nie mniejszym niż 10 mln zł. ■

Redakcja

§ Porady prawne

Handel uprawnieniami do emisji – opłaty

W polskim porządku prawnym obowiązuje Ustawa o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji, która wprowadza w szczególności obowiązek uiszczania opłat za różne aspekty działalności związanej z jej tematyką.

Uwagi ogólne

Ustawa z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz.U. z 2004 r. Nr 281, poz. 2784 ze zmianami), dalej zwana „ustawą”, określa zasady funkcjonowania systemu

handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji, którego celem jest ograniczenie tych emisji w sposób opłacalny i ekonomicznie efektywny.

Ustawa wprowadziła nowy mechanizm do polskiego porządku prawnego, od dawna zwany handlem uprawnieniami do emisji. Idea tego mechanizmu oparta jest na odstąpieniu od ustalania sztywnych standardów emisji na rzecz rocznych uprawnień do emisji przydzielanych podmiotom.

Uprawnienia odpowiadają określonej dopuszczalnej wielkości emisji

i mogą być przedmiotem handlu. Celem takiego rozwiązania jest zmobilizowanie podmiotów do działań umożliwiających „wygospodarowanie” wolnych uprawnień, które będą mogły zostać wykorzystane na zwiększenie produkcji własnej lub do handlu z innymi, którym takie uprawnienia będą potrzebne, w celu umożliwienia produkcji.

Mechanizm handlu uprawnieniami jest uznawany za najbardziej skuteczną i efektywną ekonomicznie formę wypełniania redukcji emisji zanieczyszczeń, przy czym jest to mechanizm uzupełniający dla istniejących regulacji bezpośrednich w polityce ochrony powietrza.

Opłaty związane z rejestrem

Zgodnie z ustawą system handlu uprawnieniami do emisji składa się: (i) ze wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji oraz (ii) krajowego systemu handlu uprawnieniami do emisji, przy czym system ten obejmuje instalacje, dla których przyznaje się uprawnienia do emisji, i instalacje, które są czasowo wykluczone z systemu.

✓ WAŻNE!

Nadzór nad systemem handlu uprawnieniami do emisji sprawuje minister właściwy do spraw środowiska, a administruje nim Krajowy Administrator Systemu Handlu Uprawnieniami do Emisji.

W Krajowym Rejestrze Upnień do Emisji gromadzone są informacje o: (i) zezwoleniach, (ii) przyznanych uprawnieniach do emisji, (iii) sprzedanych i przeniesionych uprawnieniach do emisji, (iv) umorzonych uprawnieniach do emisji oraz (v) wielkościach dopuszczalnej emisji i emisji rzeczywistej.

✓ WAŻNE!

Prowadzący instalację objętą systemem jest zobowiązany do uiszczenia opłaty w wysokości 450 zł za pierwszy wpis do Krajowego Rejestru Upnień do Emisji w okresie rozliczeniowym.

Opłatę w wysokości 450 zł za pierwszy wpis do Krajowego Rejestru Upnień do Emisji, o której mowa powyżej, wnosi się na wyodrębniony rachunek bankowy Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej jest instytucją finansującą przedsięwzięcia w ochronie środowiska. Narodowy Fundusz działa od 15 lipca 1989 roku, a powstał na podstawie Ustawy z dnia 31 stycznia 1980 roku

o ochronie i kształtowaniu środowiska.

Zgodnie z ustawą prowadzący instalację jest zobowiązany do przekazywania do Krajowego Rejestru Upnień do Emisji informacji dotyczących zezwoleń, przyznanych upnień do emisji, sprzedanych i przeniesionych upnień do emisji, umorzonych upnień do emisji oraz wielkości dopuszczalnej emisji i emisji rzeczywistej na formularzu, przy czym do pierwszego formularza przekazywanego w danym okresie rozliczeniowym dołącza się dowód uiszczenia opłaty za pierwszy wpis do Krajowego Rejestru Upnień do Emisji, o której mowa powyżej.

Opłaty dotyczące przyznawania i wykorzystywania upnień do emisji

Zgodnie z ustawą uprawnienia do emisji są przyznawane prowadzącemu instalację dla każdej instalacji objętej systemem na okres rozliczeniowy, z podziałem na poszczególne lata tego okresu.

Należy pamiętać, iż uprawnienia do emisji dla instalacji istniejących są przyznawane w krajowym planie, uprawnienia do emisji dla instalacji nowych są przyznawane w zezwoleniu, a w przypadku zmiany w instalacji lub zmiany prowadzącego instalację, uprawnienia do emisji na czas do końca okresu rozliczeniowego są przyznawane w zezwoleniu.

Wielkość emisji wynikająca z liczby przyznanych dla instalacji upnień do emisji w roku nie może być większa od wielkości dopuszczalnej emisji, wyrażonej w Mg/rok, dla substancji objętych krajowym systemem handlu uprawnieniami do emisji, określonej w pozwoleniu zintegrowanym albo w pozwoleniu na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, o których mowa

w Ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska.

✓ WAŻNE!

Prowadzący instalację, któremu przyznano uprawnienia do emisji, uiszcza opłatę w wysokości równej iloczynowi liczby upnień do emisji przyznanych na pierwszy rok okresu rozliczeniowego i obowiązującej w roku poprzednim, jednostkowej stawki opłaty za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, dotyczącej substancji objętej upnieniem do emisji, pomnożonej przez tysiąc. Jednostkowej stawki opłaty nie mnoży się przez tysiąc w przypadku, gdy dotyczy ona dwutlenku węgla i metanu.

Prowadzący instalację, który uiszczył powyższą opłatę, nie ponosi, w pierwszym roku okresu rozliczeniowego, opłat za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, o których mowa w Ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska, za wprowadzanie do powietrza substancji, na których emisję uzyskał uprawnienia do emisji, z tym że zobowiązany jest zgodnie z przepisem art. 286 Ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska do złożenia marszałkowi województwa i wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska wykazu zawierającego informacje i dane o wprowadzonych do powietrza ilościach substancji.

✓ WAŻNE!

Zgodnie z Ustawą – Prawo ochrony środowiska opłata za korzystanie ze środowiska jest ponoszona za: (i) wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, (ii) wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi, (iii) pobór wód oraz (iv) składowanie odpadów. Opłaty za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, wynikające z eksploatacji urządzeń, wnosi się na rachunek urzędu marszałkowskiego właściwego ze względu na miejsce rejestracji podmiotu korzystającego ze środowiska.

Do ponoszenia opłaty w wysokości równej iloczynowi liczby uprawnień do emisji przyznanym na pierwszy rok okresu rozliczeniowego i obowiązującej w roku poprzednim jednostkowej stawki opłaty za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, dotyczącej substancji objętej uprawnieniem do emisji, pomnożonej przez tysiąc, stosuje się przepisy działu III Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tekst jednolity: Dz.U. z 2005 r. Nr 137, poz. 926, ze zmianami), dotyczącego zobowiązań podatkowych.

Należy jednak pamiętać, iż w przypadku tej opłaty uprawnienia organów podatkowych przysługują organowi właściwemu do wydania zezwolenia.

Opłatę, o której mowa powyżej, wnosi się na wyodrębniony rachunek bankowy Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

Kary pieniężne

Przepisy ustawy przewidują ponadto kary pieniężne za określone w niej działania.

I tak prowadzący instalację podlega karze pieniężnej za brak uprawnień do emisji na pokrycie rzeczywistych wielkości emisji w poszczególnych latach okresu rozliczeniowego na dzień 31 grudnia każdego roku.

Karze pieniężnej, o której mowa powyżej, podlega także prowadzący instalację, która została wykluczona z krajowego systemu handlu uprawnieniami do emisji, jeżeli nie wywiązał się ze zobowiązania, że wielkość emisji z tej instalacji nie przekroczy wielkości emisji wynikającej z liczby uprawnień do emisji, które byłyby dla niej przyznane, w przypadku niewykluczenia jej z krajowego systemu handlu uprawnieniami do emisji (o którym mowa w art. 7 ust. 2 ustawy), z tym że dotyczy ona przekroczenia wielkości emisji określonej w tym zobowiązaniu.

✓ WAŻNE!

Kary pieniężne wymierza, w drodze decyzji, Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska w przypadku stwierdzenia braku uprawnień do emisji w wyniku weryfikacji rocznego raportu lub w wyniku przeprowadzonej kontroli stwierdzającej brak zezwolenia.

Górna jednostkowa stawka kary pieniężnej za brak jednego uprawnienia do emisji substancji objętej krajowym systemem handlu uprawnieniami do emisji wynosi równoważność w złotych polskich 40 euro.

Wysokość stawek, o których mowa powyżej, ustala się, stosując średni kurs euro ogłaszany przez Narodowy Bank Polski w dniu wydania decyzji wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, wymierzającej karę pieniężną.

Kary pieniężne, o których mowa powyżej, wnosi się na wyodrębniony rachunek bankowy Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej. ■

dr Michał Kuliński
advokat

§ Podstawa prawna:

- Ustawa z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz.U. z 2004 r. Nr 281, poz. 2784 ze zmianami).
- Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (tekst jednolity: Dz.U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150 ze zmianami).

§ Porady prawne

Opłaty sankcyjne dotyczące gospodarowania odpadami

Wśród obowiązujących przepisów związanych zarówno z ochroną środowiska, jak i opłatami szczególnie istotne są te, dotyczące opłat sankcyjnych powstających w związku z gospodarowaniem odpadami. Przepisy te mogą mieć zastosowanie do podmiotów gospodarujących w zakresie działalności dotyczącej ochrony środowiska, co ze względu na wagę problematyki w aspekcie karnym oraz konsekwencje finansowe wymaga omówienia.

Czym są opłaty sankcyjne?

W działalności gospodarczej, w tym związanej z ochroną środowiska, dość często zdarzają się sytuacje, w których na prowadzących działalność nakładane są różnego rodzaju kary lub grzywny, będące opłatami sankcyjnymi.

✓ WAŻNE!

Do opłat sankcyjnych zgodnie z ogólną, prezentowaną w literaturze przedmiotu klasyfikacją zalicza się w szczególności

koszty egzekucyjne, związane z niewykonaniem zobowiązań, kary umowne i odszkodowania z tytułu nienależytego wykonania zobowiązań oraz orzeczone grzywny i kary, będące przedmiotem omówienia w niniejszym artykule, w związku z działalnością dotyczącą gospodarowania odpadami.

Aktualny stan prawny

Do problematyki dotyczącej opłat sankcyjnych związanych z gospodarowaniem odpadami mają zasto-

sowanie w aktualnie obowiązującym stanie prawnym w szczególności następujące akty prawne:

- Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach (tekst jednolity: Dz.U. 2007 r. Nr 39, poz. 251, ze zmianami), dalej zwana „Ustawą o odpadach”.
- Ustawa z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń (tekst jednolity: Dz.U. 2007 r. Nr 109, poz. 756, ze zmianami), dalej zwana „Kodeksem wykroczeń”.
- Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz.U. z 1997 r. Nr 88, poz. 553, ze zmianami), dalej zwana „Kodeksem karnym”.
- Ustawa z dnia 24 sierpnia 2001 r. Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (tekst jednolity: Dz.U. z 2008 r. Nr 133, poz. 848, ze zmianami).
- Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego (Dz.U. z 1997 r. Nr 89, poz. 555, ze zmianami).

Wysokość grzywny

Zgodnie z przepisem art. 33 Kodeksu karnego grzywnę wymierza się w stawkach dziennych, określając liczbę stawek oraz wysokość jednej stawki, przy czym jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, najniższa liczba stawek wynosi 10, zaś najwyższa 360.

Ustalając stawkę dzienną, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe.

✓ WAŻNE!

Stawka dzienna nie może być niższa od 10 złotych, ani przekraczać 2 000 złotych.

Ponadto należy pamiętać o treści przepisu art. 10 Kodeksu wykroczeń, zgodnie z którym, jeżeli czyn będący wykroczeniem wyczerpuje zarazem znamiona przestępstwa, orzeka się za przestępstwo i za wykroczenie z tym, że jeżeli orzeczono za przestępstwo i za wykroczenie

karę lub środek karny tego samego rodzaju, wykonuje się surowszą karę lub środek karny, a w razie uprzedniego wykonania łagodniejszej kary lub środka karnego, zalicza się je na poczet surowszych.

Opłaty sankcyjne w Ustawie o odpadach

Ustawa o odpadach przewiduje odpowiedzialność karną bądź odpowiedzialność za wykroczenia w zakresie gospodarowania odpadami za naruszenie jej postanowień w przepisach art. 69a, 70 oraz 78, co może powodować konsekwencje w postaci konieczności uiszczenia opłat sankcyjnych w postaci grzywny w wysokości orzeczonej przez sąd za dane zachowania

Opłata sankcyjna z art. 69a

Zgodnie z przepisem art. 9 ust. 3 Ustawy o odpadach niesegregowane odpady komunalne, pozostałości z sortowania odpadów komunalnych oraz komunalne osady ściekowe powinny być poddane odzyskowi lub unieszkodliwianiu na obszarze tego województwa, na którym zostały wytworzone, w instalacjach spełniających wymagania najlepszej dostępnej techniki lub technologii, lub w miejscach położonych najbliższej miejsca ich wytworzenia.

Z kolei art. 9 ust. 4 ustawy dopuszcza możliwość poddania wyżej wymienionych odpadów procesowi odzysku lub unieszkodliwienia na obszarze innego województwa, pod warunkiem, że odległość od miejsca wytwarzania odpadów do instalacji przeznaczonej do odzysku lub unieszkodliwienia jest mniejsza niż odległość do instalacji lub miejsca położonego na obszarze tego samego województwa.

Uchybienie tym wymogom będzie skutkowało odpowiedzialnością na podstawie art. 69a ust. 1 Ustawy

o odpadach i koniecznością uiszczenia opłaty sankcyjnej.

Przedmiotem ochrony w art. 69a Ustawy o odpadach jest porządek w zakresie postępowania z odpadami komunalnymi, pozostałościami z sortowni odpadów komunalnych, zakaźnymi odpadami medycznymi, zakaźnymi odpadami weterynaryjnymi oraz komunalnymi osadami ściekowymi.

W przepisie art. 69a Ustawy o odpadach określone zostały dwa odrębne przestępstwa, które zagrożone są identyczną sankcją, tzn. karą grzywny.

Zachowanie sprawcy występku określonego w art. 69a ust. 1 ustawy może polegać na poddaniu: (i) odzyskowi niesegregowanych odpadów komunalnych, (ii) odzyskowi pozostałości z sortowania odpadów komunalnych, (iii) odzyskowi komunalnych osadów ściekowych, a także na: (iv) unieszkodliwianiu niesegregowanych odpadów komunalnych, (v) unieszkodliwianiu pozostałości z sortowania odpadów komunalnych, (vi) unieszkodliwianiu komunalnych osadów ściekowych – poza obszarem województw, o których mowa w art. 9 ust. 3 i 4 ustawy.

Dla bytu tego przestępstwa i opłaty sankcyjnej wystarczy, że sprawca postąpi chociażby w jeden z sześciu opisanych wyżej sposobów.

Drugie z przestępstw wymienionych w przepisie art. 69a (konkretnie w przepisie art. 69a ust.2) Ustawy o odpadach, skutkujące koniecznością uiszczenia opłat sankcyjnych, może polegać na unieszkodliwianiu: (i) zakaźnych odpadów medycznych, (ii) zakaźnych odpadów weterynaryjnych – poza obszarem województw, o których mowa w art. 9 ust. 3 i 4 ustawy.

Dla bytu przestępstwa i opłaty sankcyjnej wystarczy, że sprawca

postąpi w jeden z dwóch wspomnianych sposobów.

✓ **WAŻNE!**

Zarówno za przestępstwo określone w art. 69a ust. 1, jak i w art. 69a ust. 2 ustawy sprawcy może być wymierzona tylko kara grzywny w rozmiarze od 10 do 360 stawek dziennych (art. 33 § 1 Kodeksu karnego).

Opłata sankcyjna z art. 70

Zachowanie sprawcy wykroczenia przedstawionego w przepisie art. 70 Ustawy o odpadach, a mogącego skutkować między innymi koniecznością uiszczenia opłaty sankcyjnej w postaci grzywny, polega w szczególności na: (i) pozbywaniu się lub przekazywaniu odpadów podmiotom, które nie uzyskały wymaganych zezwoleń do odzysku lub ich unieszkodliwiania, (ii) składowaniu odpadów wbrew zakazom dotyczącym ich składowania lub składowaniu ich niezgodnie z wymaganiami, (iii) magazynowaniu lub składowaniu odpadów w miejscach na ten cel nieprzeznaczonych bądź (iv) prowadzeniu bez wymaganego zezwolenia działalności w zakresie zbierania, transportu, odzysku lub unieszkodliwiania odpadów.

✓ **WAŻNE!**

Zgodnie z Ustawą o odpadach posiadacz odpadów może je przekazywać wyłącznie podmiotom, które uzyskały zezwolenie właściwego organu na prowadzenie działalności w zakresie gospodarki odpadami, chyba że działalność taka nie wymaga zezwolenia.

Przekazanie odpadów polega na oddaniu odpadów innym podmiotów, które z założenia powinny posiadać wymagane zezwolenie na prowadzenie odzysku lub ich unieszkodliwianie, zaś przez pozbywanie się odpadów należy rozumieć – zgodnie z przyjętym w literaturze przedmiotu stanowiskiem – każde zachowanie, w wyniku

którego posiadacz odpadów przestaje sprawować nad nimi władztwo, a najczęściej takie zachowanie może przybrać formę wyrzucenia odpadów w ogólnodostępne miejsce, przykładowo do lasu.

Należy również pamiętać, iż zgodnie z przepisem art. 25 ust. 3 Ustawy o odpadach posiadacz odpadów (w tym ich wytwórca), gdy przekazuje odpady następnemu posiadaczowi odpadów, który ma zezwolenie, to odpowiedzialność za działania objęta tym zezwoleniem przenosi się na następnego posiadacza odpadów.

Ustawa o odpadach zabrania składowania odpadów w miejscach na ten cel nieprzeznaczonych. Składowanie odpadów może odbywać się na składowisku, tj. w obiekcie budowlanym przeznaczonym do tego właśnie celu, przy czym zasadnicze znaczenie ma uzyskanie pozwolenia na budowę składowiska odpadów, jako miejsca, które może być uznane za przeznaczone do składowania odpadów.

Szczególną uwagę należy zwrócić na zachowanie się sprawcy wykroczenia opisanego w przepisie art. 70 Ustawy o odpadach, polegające na prowadzeniu bez zezwolenia działalności w zakresie zbierania, transportu, odzysku lub unieszkodliwiania odpadów.

Zgodnie z Ustawą o odpadach: (i) posiadacz odpadów, który prowadzi działalność w zakresie zbierania lub transportu odpadów, jest zobowiązany uzyskać na tę działalność oraz (ii) wymagane jest zezwolenie na prowadzenie działalności w zakresie odzysku lub unieszkodliwiania odpadów.

Należy podkreślić, iż z realizacją braku zezwolenia mamy do czynienia w przypadku, gdy: (i) sprawca nie wystąpił o odpowiednie zezwolenie; (ii) sprawca wystąpił o zezwolenie, ale podjął działalność, zanim

decyzja o udzieleniu zezwolenia stała się ostateczna; (iii) sprawca nie zaprzestał działalności, mimo wygaśnięcia zezwolenia lub na skutek upływu czasu, na jaki zostało udzielone, bądź (iv) sprawca nie zaprzestał działalności, mimo jego cofnięcia decyzją ostateczną bądź decyzją, której nadano rygor natychmiastowej wykonalności.

✓ **WAŻNE!**

Każdy, kto dopuszcza się popełnienia jednego z zachowań określonych w przepisie art. 70 Ustawy o odpadach, musi liczyć się konsekwencją prawną, w szczególności w postaci kary grzywny (bądź aresztu).

Opłata sankcyjna z art. 78

Zgodnie z przepisem art. 78 Ustawy o odpadach kto, zarządzając składowiskiem odpadów, nie dopełnia ciążących na nim obowiązków w zakresie: (i) ustalenia ilości odpadów przed przyjęciem odpadów na składowisko lub (ii) sprawdzenia zgodności przyjmowanych odpadów z danymi zawartymi w karcie przekazania odpadu, lub (iii) utrzymania i eksploatacji składowiska odpadów w sposób zapewniający właściwe funkcjonowanie urządzeń technicznych stanowiących wyposażenie składowiska odpadów oraz zachowanie wymagań sanitarnych, bezpieczeństwa i higieny pracy, przeciwpożarowych, a także zasad ochrony środowiska, zgodnie z zatwierdzoną instrukcją eksploatacji składowiska odpadów, lub (iv) odmowy przyjęcia na składowisko odpadów o składzie niezgodnym z dokumentami wymaganymi przy obrocie odpadami lub zezwoleniem, lub (v) monitorowania składowiska odpadów w trakcie jego eksploatacji i po jej zakończeniu lub prowadzić monitorowanie niezgodnie z wymaganiami, lub (vi) przysyłania uzyskanych wyników monitorowania składowiska odpadów wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska, lub (vi) powiadamiania

wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska o stwierdzonych zmianach obserwowanych parametrów wskazujących na możliwość wystąpienia zagrożeń dla środowiska, lub (vii) przechowywania zbiorczych zestawień danych o rodzajach i ilości odpadów, o sposobach gospodarowania nimi oraz o instalacjach i urządzeniach służących do odzysku lub unieszkodliwiania tych odpadów oraz przekazania ich następnemu właścicielowi lub zarządcy nieruchomości, podlega karze grzywny (albo karze aresztu).

WAŻNE!

Sprawcą wykroczenia opisanego w przepisie art. 78 Ustawy o odpadach (i tym samym podmiotem, na który może być nałożona opłata sankcyjna) może być tylko osoba zarządzająca składowiskiem odpadów.

Opłaty sankcyjne z Kodeksu wykroczeń

Z punktu widzenia gospodarowania odpadami oraz opłat sankcyjnych

z tym związanych istotne znaczenie ma ponadto przepis art. 162 Kodeksu wykroczeń, który przewiduje możliwość orzeczenia opłaty sankcyjnej w postaci kary grzywny w następujących sytuacjach: (i) zanieczyszczenia gleby lub wody, albo wyrzucaniu do lasu kamieni, śmieci, złomu, padliny lub innych nieczystości, albo zaśmiecania lasu w inny sposób, bądź (ii) zakopywania, zatapiania, odprowadzania do gruntu w lasach lub w inny sposób składowania w lesie odpadów.

Ponadto należy zwrócić uwagę, że w razie popełnienia wykroczenia polegającego na zanieczyszczeniu gleby lub wody albo wyrzucaniu do lasu kamieni, śmieci, złomu, padliny lub innych nieczystości, albo zaśmiecania lasu w inny sposób, sąd może orzec nawiązkę.

W przypadku popełnienia wykroczenia polegającego na zakopywaniu, zatapianiu, odprowadzaniu do gruntu w lasach lub w inny sposób składowania w lesie odpadów,

orzeczenie nawiązki jest obowiązkowe do wysokości równej kosztom rekultywacji gleby, oczyszczenia wody, wydobycia, wykopania, usunięcia z lasu, a także zniszczenia lub neutralizacji odpadów.

Sąd musi wówczas orzec nawiązkę i może ją orzec w pełnej wysokości kosztów, która ze względu na fakt, iż obejmuje koszty rekultywacji, usunięcia odpadów z lasu oraz zniszczenia lub neutralizacji odpadów może być bardzo wysoka. ■

dr Michał Kuliński
adwokat

§ Podstawa prawna:

- Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach (tekst jednolity: Dz.U. z 2007 r. Nr 39, poz. 251, ze zmianami).
- Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz.U. z 1997 r. Nr 88, poz. 553, ze zmianami).
- Ustawa z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń (tekst jednolity: Dz.U. z 2007 r. Nr 109, poz. 756, ze zmianami).

Temat numeru**Podziemne składowanie CO₂ – koszty, opłaty i kary**

Obecnie w prawodawstwie polskim jest poruszany bardzo ważny temat, a mianowicie składowanie dwutlenku węgla. Temat ten jest priorytetowy w związku z koniecznością transponowania do polskiego prawa przepisów Unii Europejskiej dotyczących podziemnego składowania dwutlenku węgla.

Wstęp

23 kwietnia 2009 r. została przyjęta Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/31/WE w sprawie geologicznego składowania dwutlenku węgla oraz zmieniająca Dyrektywę Rady 85/337/EWG, Euratom, Dyrektywy Parlamentu Euro-

pejskiego i Rady 2000/60/WE, 2001/80/WE, 2004/35/WE, 2006/12/WE, 2008/1/WE i Rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 (zwane dalej dyrektywą CCS). Zgodnie z prawem UE przepisy muszą wejść w życie do 25 czerwca 2011 r.

Jest to związane z przyjęciem przez Unię Europejską zobowiązań do redukcji emisji dwutlenku węgla, powstającego przy spalaniu paliw kopalnych, w związku z próbami ograniczenia efektu cieplarnianego i spowolnienia obserwowanych zmian klimatycznych na kuli ziemskiej. Jest to pierwszy unijny akt prawny, który reguluje zagadnienia związane z geologicznym składowaniem dwutlenku węgla. Regula-

cja ma za zadanie ustanowić ramy prawne prowadzenia działalności w zakresie bezpiecznego podziemnego składowania dwutlenku węgla.

Wychwytywanie CO₂**WAŻNE!**

Wychwytywanie dwutlenku węgla i jego geologiczne składowanie jest podawane jako jeden z potencjalnych sposobów ograniczenia nadmiernej emisji tego gazu do atmosfery.

Proces sekwestracji geologicznej dwutlenku węgla polega na wychwytywaniu go z instalacji przemysłowych, następnie przetransportowaniu do miejsca składowania i zatłoczeniu do odpowiedniej for-

macji geologicznej w celu trwałego przechowania.

Technologia wychwytywania dwutlenku węgla oraz jego izolacji w formacji geologicznej zwana jest powszechnie technologią CCS (technologia wychwytu i składowania dwutlenku węgla – Carbon Capture and Storage – CCS).

Wejście w życie zmian do Ustawy – Prawo geologiczne i górnicze będzie się wiązać z powołaniem i działaniami podmiotu podległego lub nadzorowanego, któremu minister właściwy do spraw środowiska powierzy wykonywanie zadań związanych z przejmowaniem odpowiedzialności za podziemne składowiska dwutlenku węgla. W celu sfinansowania działań podmiotu – Krajowego Administratora Podziemnego Składowania CO₂ (KAPS CO₂) zostaną wykorzystane opłaty za składowanie gromadzone w funduszu oraz utworzony subfundusz podziemnego składowania CO₂ w ramach Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej. Na subfunduszu będą gromadzone środki wpłacane przez przedsiębiorców na poczet zabezpieczenia finansowego.

Zabezpieczenie finansowe

Zabezpieczenie będzie się składało z dwóch części:

- 1) zwrotnej – pokrywającej koszty likwidacji składowiska i 20-letniego monitoringu oraz ewentualnych kosztów działań naprawczych przed przekazaniem odpowiedzialności,
- 2) bezzwrotnej – pokrywającej koszty 30-letniego monitoringu składowiska po przejściu odpowiedzialności przez państwo wraz z kosztami ewentualnych działań naprawczych oraz wszelkich działań, koniecznych w przypadku niewywiązania się przedsiębiorcy z obowiązków wynikających z koncesji.

✓ **WAŻNE!**

Całkowite uwięzienie CO₂ w górotworze może nastąpić po okresie 100-1000 lat i jest to okres, który będzie wymagał prowadzenia monitoringu o malejącej intensywności. Koszty tego monitoringu będą pokrywane ze środków publicznych.

Koncesja na składowanie CO₂

Koncesję na podziemne składowanie dwutlenku węgla będzie mógł uzyskać przedsiębiorca spełniający wymagania określone w Ustawie o swobodzie działalności gospodarczej.

W celu uzyskania takiej koncesji, poza spełnieniem wymagań dotyczących wniosku o udzielenie koncesji, przedsiębiorca będzie zobowiązany do ustanowienia zabezpieczenia finansowego działalności i przedstawienia odpowiedniego dowodu jego ustanowienia organowi koncesyjnemu. Dowód przedsiębiorca będzie zobowiązany dołączyć do wniosku koncesyjnego, co będzie jednym z warunków udzielenia koncesji.

Ponadto corocznie, w terminie do końca stycznia, przedsiębiorca będzie zobowiązany przedłożyć organowi koncesyjnemu aktualny dowód istnienia przedmiotowego zabezpieczenia. Ustawa będzie określać formę, zakres oraz sposób ustanowienia omawianego zabezpieczenia finansowego.

Zgodnie z wymaganiami dyrektywy CCS zabezpieczenie finansowe ma na celu umożliwienie wypełnienia przez przedsiębiorcę wszystkich obowiązków wynikających z pozwolenia na podziemne składowanie dwutlenku węgla, w tym wymogów dotyczących zamknięcia składowiska, obowiązków po zamknięciu składowiska oraz rozliczeń, w przypadku wystąpienia wycieków dwutlenku węgla.

Zabezpieczenie finansowe musi być ważne i skuteczne przed rozpoczęciem zatłaczania dwutlenku węgla do składowiska, czyli przed rozpoczęciem działalności polegającej na podziemnym składowaniu dwutlenku węgla.

Jednocześnie zabezpieczenie finansowe musi gwarantować środki na dokończenie likwidacji i ewentualne usunięcie szkód, w przypadku upadłości lub likwidacji przedsiębiorcy. Dodatkowo zakłada się, że z zabezpieczenia finansowego będą mogły być pokryte koszty działań po przekazaniu właściwemu organowi odpowiedzialności za składowisko.

Przedsiębiorca będzie musiał zatem już przed rozpoczęciem działalności zabezpieczyć środki finansowe m.in. na:

- 1) monitorowanie składowiska, pokrycie kosztów ewentualnych działań zapobiegawczych, zaradczych i naprawczych oraz rozliczenia emisji, w przypadku wycieków dwutlenku węgla w trakcie prowadzonej działalności,
- 2) zabezpieczenie roszczeń, które mogą powstać na skutek wykonywania działalności oraz po jej zakończeniu, a przed przekazaniem odpowiedzialności,
- 3) likwidację zakładu górniczego, tj. usunięcie obiektów zakładu górniczego i likwidację odwiertów, prowadzenie monitoringu zamkniętego składowiska przez okres minimum 20 lat (do przekazania odpowiedzialności) oraz podjęcie ewentualnych działań zapobiegawczych, zaradczych i naprawczych oraz rozliczenia, w przypadku wycieków dwutlenku węgla po zamknięciu składowiska (tj. przez okres min. 20 lat po zamknięciu składowiska do przekazania odpowiedzialności nad składowiskiem),
- 4) prowadzenie działalności po przejściu odpowiedzialności przez właściwy organ, który może wyznaczyć do tego celu

odpowiedni podmiot podległy lub nadzorowany (KAPS CO₂), takie jak: monitoring (przez okres co najmniej 30 lat od przejęcia odpowiedzialności) oraz podejmowanie działań zapobiegawczych, zaradczych, naprawczych i regulowanie zobowiązań związanych z rozliczeniami, w przypadku wycieków oraz innych niezbędnych działań, w celu zagwarantowania długoterminowej stabilności składowanego dwutlenku węgla.

Sprawozdania z działalności

Zgodnie z art. 14 dyrektywy CCS na przedsiębiorcy, któremu zostanie udzielona koncesja na podziemne składowanie dwutlenku węgla, będzie spoczywać obowiązek składania sprawozdań z prowadzonej działalności, zawierających w szczególności wyniki monitorowania składowiska, informacje na temat zastosowanych technik monitorowania, ilość zatłaczanego dwutlenku węgla wraz z jego charakterystyką, inne informacje istotne dla oceny bezpieczeństwa składowania dwutlenku węgla.

Ponadto zgodnie z artykułem 20 dyrektywy CCS przedsiębiorca będzie musiał zagwarantować, w związku z przejęciem odpowiedzialności za składowisko, środki finansowe na pokrycie kosztów m.in. prowadzenia monitoringu (przez okres co najmniej 30 lat od przejęcia odpowiedzialności) oraz innych niezbędnych działań, które będą podjęte po przejęciu odpowiedzialności (np. działania zapobiegawcze, zaradcze, ewentualne działania naprawcze, zobowiązania związane z rozliczeniami w przypadku wycieków oraz wszelkie inne nakłady finansowe, niezbędne w celu zagwarantowania długoterminowej stabilności składowanego dwutlenku węgla). Będzie to jeden z warunków przejęcia odpowiedzialności.

✓ WAŻNE!

Należy podkreślić, że po przejęciu odpowiedzialności przedsiębiorca będzie mógł zostać pociągnięty do odpowiedzialności za szkody (w tym odpowiedzialności finansowej).

Opłaty

Opłata za działalność polegającą na poszukiwaniu i rozpoznawaniu struktur geologicznych pod kątem podziemnego składowania dwutlenku węgla oraz podziemnym jego składowaniu w 60% będzie stanowiła dochód gminy, na terenie której będzie prowadzona działalność, a w 40 % dochód NFOŚiGW.

Zasady uiszczania i rozliczania odpowiedniej opłaty będą tak samo uregulowane w Prawie geologicznym i górniczym, jak dla innych działalności. Zaproponowano przyjęcie stawki w wysokości 5,06 zł/tonę CO₂ – za podziemne składowanie dwutlenku węgla (jak za składowanie odpadów innych niż niebezpieczne i obojętne w Pgg) i stawki w wysokości 105,81 zł/km² z tytułu poszukiwania albo rozpoznawania struktur geologicznych dla podziemnego składowania dwutlenku węgla (jak dla poszukiwania złóż pozostałych kopalin, których złoża są objęte własnością górniczą).

Wymienione stawki opłat będą podlegać corocznej zmianie, stosownie do średniorocznego wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem, planowanego w ustawie budżetowej na dany rok kalendarzowy.

Opłata dodatkowa w ustawie stanowi karę dla przedsiębiorcy za wykonywanie działalności z rażącym naruszeniem warunków określonych w koncesji. Tym przepisem będzie podlegać również podziemne składowanie dwutlenku węgla oraz poszukiwanie i rozpoznawanie struktur geologicznych pod kątem podziemnego składowania dwutlenku węgla.

Wysokość opłaty dodatkowej w tym przypadku będzie stanowić pięciokrotność stawki opłaty dla składowanego dwutlenku węgla (stawka obowiązująca w dniu wszczęcia postępowania; opisana w ust. 5.2.35), pomnożonej przez ilość składowanego w ten sposób gazu (jak dla podziemnego bezzbiornikowego magazynowania substancji i składowania odpadów w Pgg).

Kary za brak koncesji

Omawiana działalność, która będzie wykonywana bez koncesji, będzie podlegać opłacie podwyższonej, która w tym przypadku będzie naliczana jako dwustukrotna stawka opłaty dla składowanego dwutlenku węgla (stawka obowiązująca w dniu wszczęcia postępowania), pomnożona przez ilość składowanego gazu (jak dla podziemnego bezzbiornikowego magazynowania substancji i składowania odpadów w Pgg).

Zaproponowano w ustawie objęcie działalności z zakresu podziemnego składowania dwutlenku węgla następującymi uregulowaniami karnymi:

- 1) w przypadku popełnienia przestępstwa w postaci wyrządzenia znacznej szkody w mieniu lub poważnej szkody w środowisku podczas wykonywania działalności bez wymaganej koncesji lub z naruszeniem określonych w nich warunków – kara pozbawienia wolności do lat 3,
- 2) w przypadku spowodowania bezpośredniego niebezpieczeństwa znacznej szkody w mieniu lub poważnej szkody w środowisku podczas wykonywania działalności, o której mowa w pkt 1 – kara grzywny albo ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2,
- 3) w przypadku nieumyślnego dopuszczenia się czynów określonych powyżej (pkt 1 i 2 – kara grzywny albo ograniczenia wolności).

- ności, albo pozbawienia wolności do roku),
- 4) w przypadku popełnienia wykroczenia w postaci wykonywania działalności bez wymaganej koncesji lub z naruszeniem określonych w nich warunków – kara aresztu albo grzywny,
- 5) w przypadku popełnienia wykroczenia w postaci wykonywania lub dozoru robót geologicznymi lub kierowania pracami wymienionymi w pkt 4,

- bez wymaganych do tego kwalifikacji – kara grzywny,
- 6) w przypadku popełnienia wykroczenia w postaci wykonywania robót geologicznych lub z naruszeniem określonych w nich warunków w celach innych niż poszukiwanie i rozpoznawanie struktur geologicznych pod kątem podziemnego składowania dwutlenku węgla albo podziemne składowanie dwutlenku węgla, a także niezawiadomie-

nia właściwych organów o zamiarze rozpoczęcia wykonywania robót geologicznych – kara grzywny.

Zgodnie z założeniami do podziemnego składowania dwutlenku węgla będzie miał zastosowanie dotychczasowy model orzekania, w przypadku odpowiedzialności karnej oraz z tytułu wykroczeń w zakresie geologii i górnictwa. ■

Anna Wojniak-Bieńko

Finanse

Konkurs „Zarządzanie energią w budynkach użyteczności publicznej”

Zgodnie z informacjami zamieszczonymi na stronach internetowych Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej ogłoszenie konkursu planowane jest na przełomie stycznia i lutego 2010 roku. Realizacja programu ma się przyczynić do spełnienia przez Polskę wymogów wynikających ze zobowiązań międzynarodowych.

Wspomniane zobowiązania dla Polski wynikają z:

- Protokołu Kioto z dnia 15 lipca 1998 r. (ratyfikowanego 13 grudnia 2002 r.).
- Dyrektywy 2002/91/EC Parlamentu Europejskiego i Rady Europy z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków.
- Dyrektywy 2006/32/WE w sprawie efektywności końcowego wykorzystania energii oraz usług energetycznych.

Do prawa polskiego transponowane będą w szczególności przez:

- Ustawę z dnia 19 września 2007 r. o zmianie Ustawy – Prawo budowlane (Dz.U. z 2007 r. Nr 191, poz. 1373).
- Ustawę z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz.U. z 2006 r. Nr 156, poz. 1118, ze zm.) wraz z aktami wykonawczymi.

- Ustawę z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz.U. Nr 92, poz. 880, z późn. zm.).

Termomodernizacją ma być objętych około 1000 obiektów, a ilość zaoszczędzonej energii w wyniku realizacji projektów ma wynieść 2 300 00 GJ/rok (650 000 MWh/rok). Dzięki takiej oszczędności szacuje się, że ograniczy się emisję CO₂ o 250 000 ton rocznie.

Podstawę prawną do udzielenia rzeczowego dofinansowania stanowią: Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska oraz Ustawa z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji.

WAŻNE!

Pomoc publiczna udzielana będzie zgodnie z warunkami określonymi w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 22 grudnia 2006 r. w sprawie ustanowienia programu pomocowego w zakresie regionalnej pomocy publicznej na niektóre inwestycje w ochronie środowiska.

Budżet programu

Budżet programu „Zarządzanie energią w budynkach użyteczności publicznej” ma być ustalony na

kwotę 1 066 mln zł, w tym 400 mln zł ze środków pochodzących z transakcji sprzedaży jednostek AAU (Assigned Amount Unit, jednostki przyznanej emisji CO₂ w systemie ONZ) oraz 666 mln zł ze środków NFOŚiGW.

Prognozowane wydatkowanie budżetu

1. Dotacje z Systemu Zielonych Inwestycji (GIS).

Nazwa programu priorytetowego: „Program dla przedsięwzięć w zakresie oszczędzania energii – zarządzanie energią w budynkach użyteczności publicznej”.

Środki ze sprzedaży AAU

Budżet programu priorytetowego (dane w mln zł) – środki ze sprzedaży AAU:

- 2010 rok
 - I. Planowana alokacja budżetu – 100.
 - II. Planowane wypłaty zobowiązań z poz. I w 2010 roku – 0. Planowane wypłaty zobowiązań z poz. I w 2011 roku – 50. Planowane wypłaty zobowiązań z poz. I w 2012 roku – 50. Planowane wypłaty zobowiązań z poz. I w 2013 roku – 0.

- 2011 rok
 - I. Planowana alokacja budżetu – 200.
 - II. Planowane wypłaty zobowiązań z poz. I w 2010 roku – 0. Planowane wypłaty zobowiązań z poz. I w 2011 roku – 100. Planowane wypłaty zobowiązań z poz. I w 2012 roku – 100. Planowane wypłaty zobowiązań z poz. I w 2013 roku – 0.
 - 2012 rok
 - I. Planowana alokacja budżetu – 100.
 - II. Planowane wypłaty zobowiązań z poz. I w 2010 roku – 0. Planowane wypłaty zobowiązań z poz. I w 2011 roku – 0. Planowane wypłaty zobowiązań z poz. I w 2012 roku – 50. Planowane wypłaty zobowiązań z poz. I w 2013 roku – 0.
 - Razem
 - I. Planowana alokacja budżetu – 400.
 - II. Planowane wypłaty zobowiązań z poz. I w 2010 roku – 0. Planowane wypłaty zobowiązań z poz. I w 2011 roku – 150. Planowane wypłaty zobowiązań z poz. I w 2012 roku – 200. Planowane wypłaty zobowiązań z poz. I w 2013 roku – 50.
2. Pożyczki inwestycyjne ze środków NFOŚiGW.

Nazwa programu priorytetowego: „Program dla przedsięwzięć w zakresie oszczędzania energii – zarządzanie energią w budynkach użyteczności publicznej”.

Środki NFOŚiGW

Budżet programu priorytetowego (dane w mln zł) – środki NFOŚiGW:

- 2010 rok
 - I. Planowana alokacja budżetu – 166.
 - II. Planowane wypłaty zobowiązań z poz. I w 2010 roku – 0. Planowane wypłaty zobowią-

zań z poz. I w 2011 roku – 83. Planowane wypłaty zobowiązań z poz. I w 2012 roku – 83. Planowane wypłaty zobowiązań z poz. I w 2013 roku – 0.

- 2011 rok
 - I. Planowana alokacja budżetu – 334.
 - II. Planowane wypłaty zobowiązań z poz. I w 2010 roku – 0. Planowane wypłaty zobowiązań z poz. I w 2011 roku – 167. Planowane wypłaty zobowiązań z poz. I w 2012 roku – 167. Planowane wypłaty zobowiązań z poz. I w 2013 roku – 0.
- 2012 rok
 - I. Planowana alokacja budżetu – 166.
 - II. Planowane wypłaty zobowiązań z poz. I w 2010 roku – 0. Planowane wypłaty zobowiązań z poz. I w 2011 roku – 0. Planowane wypłaty zobowiązań z poz. I w 2012 roku – 83. Planowane wypłaty zobowiązań z poz. I w 2013 roku – 83.
- Razem
 - I. Planowana alokacja budżetu – 666.
 - II. Planowane wypłaty zobowiązań z poz. I w 2010 roku – 0. Planowane wypłaty zobowiązań z poz. I w 2011 roku – 250. Planowane wypłaty zobowiązań z poz. I w 2012 roku – 333. Planowane wypłaty zobowiązań z poz. I w 2013 roku – 83.

Okres wdrażania programu to lata 2010-2012, tak samo, jak alokacja budżetu, która ma się rozpocząć w styczniu 2010 roku. Płatność ma nastąpić do 31 grudnia 2013 roku.

✓ WAŻNE!

Termin składania wniosków zostanie wyznaczony 60 dni od daty ogłoszenia naboru wniosków.

Formy do finansowania

Dofinansowanie może nastąpić w formie dotacji lub pożyczki. Jeżeli chodzi o dofinansowanie w formie

pożyczki, to może wynieść do 30% kosztów kwalifikowanych przedsięwzięcia, natomiast dofinansowanie w formie pożyczek inwestycyjnych bez możliwości umorzenia na następujących warunkach:

- Stałe oprocentowanie: 5,5% w skali roku.
- Okres finansowania: do 15 lat od pierwszej wypłaty.
- Okres karencji: karencja w spłacie rat kapitałowych liczona od daty wypłaty ostatniej transzy pożyczki, ale nie dłuższa niż 18 miesięcy od daty zakończenia realizacji przedsięwzięcia.
- Wysokość pożyczki: 50% kosztów kwalifikowanych przedsięwzięcia.

Minimalny koszt całkowity przedsięwzięcia to 10 mln zł.

Koszty kwalifikowane

Zakres kosztów kwalifikowanych może dotyczyć inwestycji w zakresie termomodernizacji budynków użyteczności publicznej, w tym zmiany wyposażenia obiektów w urządzenia o najwyższych, uzasadnionych ekonomicznie standardach efektywności energetycznej, związanych bezpośrednio z prowadzoną termomodernizacją obiektów.

Będą to koszty poniesione na realizację przedsięwzięcia, zgodnie z postanowieniami umowy o dofinansowanie w okresie od 1 stycznia 2010 roku do 31 grudnia 2013 roku:

1. Koszt kwalifikowany do dofinansowania ze środków pożyczkowych:
 - koszt nabycia lub produkcji nowych wartości trwałych, w tym:
 - budynki i budowle (niezbędny jest bezpośredni związek między nabytymi budynkami i budowlami, a celem projektu), zakłady i maszyny,
 - narzędzia, sprzęt i urządzenia,
 - infrastruktura techniczna

związana z nową inwestycją, gdzie budowa infrastruktury technicznej rozumiana jest jako instalacje wewnętrzne obiektu technologicznego, połączenia między obiektami technologicznymi a urządzeniami, drogami, zapleczem technologicznym, itp.,

- koszt montażu i uruchomienia wartości trwałych,
 - koszt zakupu materiałów i robót budowlanych, pod warunkiem, że są one ściśle związane z celami projektu objętego pomocą,
 - nabycie wartości niematerialnych i prawnych w formie patentów, licencji, wiedzy technicznej, technologicznej, organizacyjnej czy zarządczej, niechronionej patentami,
 - koszty nadzoru.
2. Koszt kwalifikowany do dofinansowania ze środków dotacyjnych:
- koszt nabycia lub produkcji nowych wartości trwałych, w tym:
 - narzędzia, sprzęt i urządzenia,

- zakład i maszyny,
- infrastruktura techniczna związana z nową inwestycją, gdzie budowa infrastruktury technicznej rozumiana jest jako instalacje wewnętrzne obiektów technologicznych,
- koszt montażu i uruchomienia wartości trwałych,
- koszt zakupu materiałów i robót budowlanych, pod warunkiem, że są one ściśle związane z celami projektu objętego pomocą,
- koszty nadzoru.

WAŻNE!

Beneficjentami mogą stać się podmioty podejmujące realizację przedsięwzięć z zakresu oszczędzania energii – zarządzanie energią w budynkach użyteczności publicznej.

Przedsięwzięcia wspierane w ramach programu

Rodzaje przedsięwzięć, które będą wspierane w ramach programu, to inwestycje w zakresie termomodernizacji budynków użyteczności publicznej, w tym zmiany wypo-

sażenia obiektów w urządzenia o najwyższych, uzasadnionych ekonomicznie standardach efektywności energetycznej, związanych bezpośrednio z prowadzoną termomodernizacją obiektów, w szczególności:

- ocieplenie obiektu,
- wymiana okien,
- wymiana drzwi zewnętrznych,
- wymiana oświetlenia na energooszczędne,
- przebudowa systemów grzewczych (wraz z wymianą źródła ciepła),
- wymiana systemów wentylacji i klimatyzacji,
- przygotowanie dokumentacji technicznej dla przedsięwzięcia,
- systemy zarządzania energią w budynkach,
- wykorzystanie technologii odnawialnych źródeł energii.

Transfer środków będzie możliwy po otrzymaniu faktur dokumentujących realizację poszczególnych etapów przedsięwzięcia (tzw. „kamieni milowych”), zapisanych w harmonogramie realizacji. ■

Krzysztof Choromański

Finanse

Sprzedaż Jednostek Kioto

W związku z faktem, że Polska, dzięki blisko 30% redukcji emisji dwutlenku węgla w latach 1990-2005, ma jedną z największych nadwyżek tzw. jednostek Kioto, czyli zezwoleń na emisję dwutlenku węgla, sprzedawanych w ramach systemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, szacuje się, że na sprzedaży Jednostek Kioto Polska mogłaby zarobić nawet 6 mld dolarów, które byłyby przeznaczone na finansowanie przedsięwzięć sprzyjających ochronie środowiska.

Wstęp

Jednostka Kioto, nazywana też Jednostką AAU (Assigned Amount Unit), zezwala sygnatariuszom na emisję 1 tony dwutlenku węgla. Protokół z Kioto jest uzupełnieniem Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (United Nations Framework Convention on Climate Change). Jest to międzynarodowe porozumienie dotyczące przeciwdziałania globalnemu ociepleniu. Został wynegocjowany na konferencji w Kioto w grudniu 1997. Traktat wszedł

w życie 16 lutego 2005 roku, trzy miesiące po ratyfikowaniu go przez Rosję 4 listopada 2004 roku.

Postanowienia Protokołu z Kioto

Na mocy postanowień protokołu kraje, które zdecydowały się na jego ratyfikację, zobowiązały się do redukcji do 2012 roku własnych emisji o wynegocjowane wartości, zestawione w załączniku do protokołu (co najmniej 5% poziomu emisji z 1990 r. – art. 3 ust. 1) dwutlenku węgla, metanu, tlenku azotu,

HFC i PFC – gazów powodujących efekt cieplarniany.

W przypadku niedoboru bądź nadwyżki emisji tych gazów, sygnatariusze umowy zobowiązali się do zaangażowania się w „wymianę handlową”, polegającą na odsprzedaży lub odkupieniu limitów od innych krajów.

✓ WAŻNE!

Jeżeli protokół z Kioto zostanie w pełni wprowadzony w życie, to przewiduje się, na skutek jego postanowień, redukcję średniej temperatury globalnej między 0,02°C a 0,28°C do 2050 roku.

Jak to się stało, że Polska ma tak dużą nadwyżkę? Zgodnie z protokołem z Kioto wszystkie państwa miały obowiązek ograniczyć emisję dwutlenku węgla o kilka procent, w porównaniu ze stanem z roku 1989. Rok bazowy, od którego Polska ma ograniczać swoje emisje gazów cieplarnianych, to rok transformacji, upadku komunizmu i co się z tym wiąże – ciężkiego przemysłu oraz części elektrowni, które emitowały ogromne ilości gazów cieplarnianych (cel redukcyjny z Protokołu z Kioto dla Polski to 6%). Redukcje emisji w Polsce wynikają więc w dużej mierze z restrukturyzacji gospodarczej, a nie z inwestycji w czyste technologie energetyczne. Jak wspomniano powyżej, Polska zredukowała emisje aż o 30%. Z tego powodu powstały duże nadwyżki jednostek AAU, które teraz może sprzedać krajom, które ze zobowiązań się nie wywiązały.

✓ WAŻNE!

Należy podkreślić, że ONZ-towski system uprawnień do emisji dwutlenku węgla (tzw. AAU's) powstał na mocy Protokołu z Kioto i funkcjonuje niezależnie, równoległe do Europejskiego Systemu Handlu Emisjami.

W tym ostatnim Polska dostała niewielką ilość uprawnień do emisji

dwutlenku węgla i niestety raczej nie będzie co sprzedawać.

Użycie we wstępie do artykułu czasu przeszłego nie jest przypadkiem. Ze względu na długotrwały proces legislacyjny ustawy koniecznej do zbywania Jednostek Kioto przez Polskę prawdopodobnie utraciliśmy możliwość podpisania kilku bardzo korzystnych umów sprzedaży.

Kilka miesięcy temu Ukraina podpisała korzystną umowę sprzedaży Jednostek AAU z Japonią, dzięki której wzbogaciła się o 300 mln euro – jak trafnie opisywały to ukraińskie gazety, „Premier wzięła miliony z powietrza”.

Ustawa o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji

Długo oczekiwana Ustawa o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji weszła w życie dopiero 18 września 2009 r. Kwestia Jednostek Kioto została uregulowana w Rozdziale 6. wspomnianej ustawy. Zgodnie z nim Jednostki Kioto mogą być wykorzystywane do wypełnienia zobowiązania do redukcji emisji gazów cieplarnianych, wynikającego z Protokołu z Kioto, mogą być przedmiotem międzynarodowego obrotu, a także mogą być przenoszone na kolejny okres rozliczeniowy, z wyjątkiem jednostek pochłaniania.

Międzynarodowy obrót jednostkami Kioto ma być prowadzony zgodnie z postanowieniami Protokołu z Kioto oraz decyzjami Konferencji Stron Konwencji Klimatycznej, służącej jako spotkanie Stron Protokołu z Kioto.

Obrót, o którym mowa powyżej, następuje zgodnie z ustawą, na podstawie umowy zawieranej między Polską a państwem uprawnionym lub upoważnionym przez to państwo podmiotem.

Krajowy ośrodek ma przedkładać ministrowi właściwemu do spraw środowiska informacje i dane dotyczące oszacowania liczby jednostek przyznanej emisji, które mogą zostać zbyte.

Szacowanie ilości jednostek

Przy szacowaniu ilości jednostek przyznanej emisji bierze się pod uwagę informacje dotyczące:

- przewidywanej całkowitej krajowej emisji gazów cieplarnianych w okresie rozliczeniowym 2008-2012,
- całkowitej rzeczywistej krajowej emisji gazów cieplarnianych dostępnej za ostatni rok,
- całkowitej rzeczywistej emisji z instalacji objętych wspólnotowym systemem handlu uprawnieniami do emisji dostępnej za ostatni rok,
- liczby jednostek przyznanej emisji przeznaczonych do zamiany na uprawnienia do emisji przyznawane instalacjom w ramach wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji,
- liczby jednostek przyznanej emisji przeznaczonych do zamiany na jednostki redukcji emisji dla projektów wspólnych wdrożeń realizowanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
- poziomu Krajowej rezerwy Jednostek Kioto,
- przewidywanej liczby jednostek przyznanej emisji przeznaczonych do przeniesienia na kolejny okres rozliczeniowy,
- wielkości popytu i podaży jednostek przyznanej emisji na rynku międzynarodowym,
- dotychczasowej liczby zbytych jednostek przyznanej emisji.

Krajowy system zielonych inwestycji

Na mocy ustawy powstał także Krajowy system zielonych inwestycji. W ramach systemu środki uzys-

kane ze zbycia w latach 2009-2012 jednostek przyznanej emisji są przeznaczane na dofinansowanie realizacji na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej:

1. Programów lub projektów związanych z ochroną środowiska, w szczególności z ograniczeniem lub unikaniem krajowej emisji gazów cieplarnianych, pochłanianiem lub sekwestracją dwutlenku węgla (CO₂). Mają one być realizowane w obszarach:
 - poprawy efektywności energetycznej w różnych sektorach gospodarki,
 - poprawy efektywności wykorzystania węgla, w tym związanej z czystymi technologiami węglowymi,
 - zamiany stosowanego paliwa na paliwo niskoemisyjne,
 - unikania lub redukcji emisji gazów cieplarnianych w sektorze transportu,
 - wykorzystania odnawialnych źródeł energii,
 - unikania lub redukcji emisji metanu przez jego odzyskiwanie i wykorzystywanie w przemyśle wydobywczym, gospodarce odpadami i ściekami oraz w gospodarce rolnej, a także przez wykorzystywanie do produkcji energii,
 - działań związanych z sekwestracją gazów cieplarnianych,
 - innych działań zmierzających do ograniczania lub unikania krajowej emisji gazów cieplarnianych lub pochłaniania dwutlenku węgla (CO₂)

Wykaz zmian w prawie

Zmiany w prawie

Data opublikowania: 20.11.2009 r.

- Obwieszczenie Ministra Środowiska z dnia 13 listopada 2009 r. w sprawie górnych i dolnych granic stawek opłat eksploatacyjnych na rok 2010.
- Obwieszczenie Ministra Środowiska z dnia 13 listopada 2009 r. w sprawie stawek opłat za działalność polegającą na poszukiwaniu, rozpoznawaniu złóż kopalin, magazynowaniu substancji oraz składowaniu odpadów na rok 2010.
- Obwieszczenie Ministra Środowiska z dnia 13 listopada 2009 r. w sprawie wysokości stawek należności za korzystanie ze śródlądowych dróg wodnych oraz śluz i pochylni na rok 2010.

oraz adaptacji do zmian klimatu,

- prowadzenia prac badawczo-rozwojowych w zakresie wykorzystania odnawialnych źródeł energii oraz zaawansowanych i innowacyjnych technologii przyjaznych środowisku,
 - działalności edukacyjnej, w tym prowadzenia szkoleń wspomagających wypełnianie krajowych zobowiązań wynikających z Protokołu z Kioto.
2. Działań adaptacyjnych do zmian klimatu.
 3. Innych działań związanych z ochroną powietrza.

umowę na sprzedaż jednostek emisji. Została ona podpisana w trakcie szczytu polsko-hispańskiego w Sopocie, z udziałem premierów: Donalda Tuska i Jose Luisa Zapatero. Umowę zawarto między Ministrem Środowiska Polski, Maciejem Nowickim, a Josue Tanaką, dyrektorem pionu klimatycznego Europejskiego Banku Odbudowy i Rozwoju, w obecności Ministra Środowiska Hiszpanii.

Formalnym nabywcą polskich uprawnień do emisji dwutlenku węgla jest właśnie Europejski Bank Odbudowy i Rozwoju, działający w imieniu rządu Hiszpanii.

Umowa przyniesie Polsce 25 mln euro na ochronę klimatu i wsparcie wdrażania pakietu energetyczno-klimatycznego. Polska chce sprzedać kolejne porcje swojej nadwyżki innym krajom – rozmowy są już prowadzone z Irlandią i Japonią. ■

Podsumowanie

W związku z tym, że powyższe uregulowania już obowiązują, Rząd stara się nadrobić stracony czas – 9 listopada podpisano pierwszą

Krzysztof Choromański

Opłaty i fundusze w ochronie środowiska

WYDAWCA: Verlag Dashofer Sp. z o.o., ul. Senatorska 12, 00-082 Warszawa
tel.: (+48 22) 559 36 01 ~ 05, 559 36 43, faks: 829-27-00, 829-27-27

Redaktor odpowiedzialny: Anna Kordowska, kordowska@dashofer.pl, www.dashofer.pl

Redakcja i korekta techniczna: Jolanta Stypułkowska. Skład: Dariusz Ziach. Druk: Semafic, Warszawa

Prenumerata: kwartalna 65 zł + 22% VAT, roczna 231,40 zł (10% taniej) + 22% VAT.

Wpłaty kierować na rachunek: Verlag Dashofer Sp. z o.o. Bank Handlowy S.A., nr 90-10301508-000000800916003.

Redakcja odpowiada na łamach gazety na wybrane pytania Czytelników przesłane faksem lub pocztą.

© 2009 Dashofer Holding Ltd & Wydawnictwo Verlag Dashofer. Wszystkie prawa zastrzeżone.

Przedruk w całości lub we fragmentach i rozpowszechnianie bez zgody wydawcy zabronione.

Ze względu na stałe zmiany w polskim prawie oraz niejednolite interpretacje przepisów

Wydawnictwo nie ponosi odpowiedzialności za zamieszczone informacje.